

בארצות הברית, מספרת כיצד הושלכה לכלא היא חיה עכשיו בקליפורניה בסבל ובייסורים

השתחררתי נודע לי שתוקף הסכמי-הגירושין היה מספטמבר.

אחרי שיחרורי מהכלא חזרתי ללוס אנג'לס וניסיתי מיד לעמוד בקשר עם ילדיי. התברר לי שבועי החליף את מיספרה-טלפון, העמיד שומרי-ראש בפתח הבית, וכי הוא מסרב בכל תוקף לתת לי לראות את ילדיי, מסרב לפרנס או לדבר איתי, ונוסף על הכל הוא אף תבע אותי בכמה מישפטים.

בתביעה הראשונה הוא תבע ממני חמישה מיליון דולר, מפני שגרמתי לו צער. התביעה השנייה היתה על גניבת ילדים. בתביעה השלישית הוא ביקש מבית-הדין שישלם לי לראותם לעד. למכונתו. תביעה רביעית היתה על נזק וסבלפון לבגד שלי. ובתביעה שישית הוא רצה לקחת את הבית שקניתי על שמי Palm Springs.

קיבלתי הלוואה על מה הוא מרבה? מאיפה הוא הביא את כל הדברים האלה? הרי חמישה חודשים לא הייתי באיזור! איזה נזק למכונתי? מתי ראיתי את מכונתי באחרונה? איזה איום לבגד שלי? מדוע הוא רוצה בבית הרשום על שמי?

הייתי מבהלת ומפחדת, והמישפטים היו צריכים להתחיל מיד, בדצמבר 1987. התחלתי בחיפוש אחרי עורך-דין. ראיינתי 10 עורכי-דין ברחבי לוס אנג'לס, וכולם, אחרי עיון מעמיק במימסמכים שהבאתי, סירבו לייצג אותי, מכיוון שמדובר היה במיקרה חריג, קשה.

קיבלתי המלצה על שני עורכי-דין יהודיים, אבא ובן, ששמן הולך לפנייהם. קבעתי איתם פגישה. הם ביקשו יומיים לעיין במימסמכים. אחרי יומיים הודיעו לי שזהו מיקרה עדין ומסובך, וכי עלי לשלם להם 20 אלף דולר במוזמן, תמורת הייצוג. הם גם הודיעו לי שהסכום יוכפל או יושלש, כנראה.

לא היתה ברירה. לוויית כספים וקייבלתי משכנתא נוספת על הבית.

„גיהינום ויסורים“

מאז לא ראיתי את ילדיי. אני מבלה את ימי בנתי-מישפט, מנסה להשיג עדים, מימסמכים, ולהכין את ההגנה שלי. עורכי-הדין מייצגים אותי למופת, והם טוענים שבכל הקאריירה שלהם כעורכי-דין הם לא שמוע על מיקרה כליכ מסובך.

בתחילת מאי התחילו המישפטים, ובינתיים נאמר לי שבועי מכין כמה כבל כוחו להרוס אותי נפשית, גופנית, ולזרוק אותי לכלא לשארית ימי. כתבתי לו מיכתבים וביקשתי לרד את ילדיי. הפניות לא עזרו. ניסיתי להתקשר איתו בבית-החולים, וטרקו לי את הטלפון. ניסיתי לפגוש אותו כדי לשוחח, והוא לא הסכים. צילצלתי לאמא שלו בווידיאו, שוחחתי איתה ארוכות וביקשתי שתדבר איתי. היא אמרה שאינה רוצה להתערב.

צילצלתי לאס-הבית שלו בקיבוץ גינוסר, וביקשתי את עזרתה. היא אמרה שאין לה השפעה עליו. צילצלתי לכל התורים שלנו, וכולם היפנו לי עורף, וביקשו שלא אערב אותם. צילצלתי לפקידה שלו, שהיתה חבי רתי הטובה, אך היא טרקה לי את הטלפון. צילצלתי למישפחתי כדי שירי

וטיפחתי את הקו החם שבנינו לנו. עזבתי את הקאריירה שלי כמעט בשיא הצלחה, והחלטתי שמצאתי את מה שחיפשתי. להיות אם ורעיה היה הכי חשוב בחיי.

חייתי ארבע שנים מאושרות, ועד היום אני מודה לאלוהים שלפחות טעמתי את טעם האושר האמיתי.

עד שיום אחד הכל התחיל להתפורר.

„באש ובמים“

ב ינואר 1987 אושפזו בעלי במשך שלושה שבועות בבית-חולים בא-ריזונה. קיבלתי את הדיעה קשה, אבל הבטחתי לבעלי שאהיה לצידו. „באש ובמים“ (כמו שכתבתי לו על הריסקית). בומן ששהה בבית-החולים קיבלתי טלפונים ומיכתבים מבחורות שונות שטענו כי היו ידידות שלו. בפברואר 1987 ראיתי אותו עם בחורה שאיתה בילה באחרונה. ובמרס 1987 הגיע מיכתב ארוך ומפורט על בחורה בשם לסלי, שטענה שהוא חי איתה ואף הבטיח לה נישואין.

זה היה הקש ששבר את גב הגמל. להפתעתי לא הכחיש בעלי את הרומא-נים שלו, והמצב התערער. ב-6 במרס 1987 החלטתי לעזוב את הבית. קניתי בית ב-Palm Springs ועברתי לגור בו עם הילדים.

טילפנתי לבעלי וביקשתי ממנו לעבור טיפול רפואי, וכאשר ירגיש טוב יותר אחרון הביתה. באפריל 1987 נודע לי ששוב אושפז בבית-חולים, ושפתח בהליכי גירושין ממני.

כדי למנוע מישפטים הסכמתי במאי 1987 לחתום על חוזה-גירושין, שקבע שהילדים יהיו חצי מהזמן אצלי וחצי מהזמן אצלו, עד שיחלים. באמצע מאי, כשבאתי לבקר את הילדים, היתה לנו מריבה איומה. טילפנתי למיטרה ולמרכז לטיפול בילדים.

„שומרי-ראש בפתח הבית“

ב יוני 1987 נשרף באופן מיטורי ביתי ב-Palm Springs. חקירה מיטרתית הובילה למסקנה שמדובר בהצתה.

בגלל הפרידות היה מצבם של הילדים קשה. מצבו של בעלי המשיך להידרדר. הוא מירד לכולנו את החיים. בסוף יולי פניתי לבית-הדין שטענה שבועי הוא במצב נפשי קשה, ואני מבקשת להרחיק ממנו את הילדים. בית-הדין שטען שירב להיענות לבקשתי. כתוצאה מכך שפניתי לבית-הדין, גרר בעלי את מכונת-הפרודס שתן לי במתנה, ושהייתה רשומה על שמי.

או גם החלטתי לקחת את הילדים ולברוח רחוק ככל האפשר. נסעתי לעיר קטנה ומקסימה למרגלות אגם (שהוכר לי את הכינרת), במרחק ארבע שעות נסיעה מלוס-אנג'לס.

שכרתי דירה וניסיתי להחזיר את הילדים למסלול. טילפנתי לבעלי וכתבתי אליו. הסכרתי לו שאנו מוכרחים להיות רחוק ממנו, מכיוון שכל יום שעובר המצב מידרדר יותר, ואנחנו כולנו סובלים מכך.

באוגוסט 1987 הוא פנה לבית-המישפט וטען כי נעלמתי עם הילדים, וכי איננו יודע היכן אנחנו. הוא קיבל צו שקבע כי הילדים ימסרו לידי, וכי הם מוצאים מחוקת. במשך חמישה חודשים (מיולי עד נובמבר 1987) חייתי עם הילדים בשקט ובשלווה, ושוחחתי עם בעלי בטלפון ושלוחה לשלומי לעיתים תכופות. בנובמבר 18 בנובמבר 1987 שחי חתי איתו, והוא נשמע אוהב מתמיד. בצעריים נעצתי באשמת גניבת ילדים, ונשלחתי לכלא ליום וחצי, עד שאחי הוציא אותי בערבות. רק כשי

שעת הצפייה בטלוויזיה עברה במהירות, והסוהרת נכנסה לחדר, כיבתה את הטלוויזיה ונבחה על כולן להיכנס לתאים. כולן עשו כמיצותה, ונפנפו לי כידיון את סמל-השלום.

הסוהרת רמזה לי ללכת אחריה ולקחה אותי לתא הכי מרוחק שבמים. דרון. יותר מאוחר התברר לי שזה התא שנועד לאנשים לא-מסוכנים (כמוני). היא פתחה דלת-פלדה נוספת, נבחה שזהו התא שלי, והודיעה לי שהשכמה היא ב-5 כבוקר.

דלת-הפלדה נסגרה מאחורי ברעש המנועולים הכבדים. שמעתי את קול צעדיה מתרחק במיסדרון. הסתכלתי, עדיין בפחד, ממאנת לעכל את הקורה איתי. בתא שבו אני עומדת לבלות את הלילה.

זה היה חדר קטן, בעל קירות גבוהים, מיוון על הריצפה, שמיכה דקה, שרתים באמצע החדר וכיור מוזר.

היה לי קר נורא. ישבתי על המיוון והתכסיתי בשמיכה הדקה. הקשבתי לשקט והסתכלתי סביבי. למעלה היה קבוע הלון קטנטן, ובערו ראיתי פיסת שמיים כחולים, ועלים ירוקים של עץ מלבלב. ואז הכל התברר לי — אני בכלא.

התפרצתי בכבי. הכל נראה לי שחור ומפחיד. אחרי שעות ארוכות של בכי, ניסיתי להבין מה קרה ולנתח את השתלשלות העניינים שהביאה אותי לכלא.

„כמו זוג-יונים“

כ שראיתי אותו בפעם הראשונה ידעתי שזהו זה. שמועד לפני ארם שיחק תפקיד חשוב מאוד בחיי. הוא סימל בעיניי את רמות האב, שחיפשתי תמיד. התאהבתי בו כמעט מתחילת היכרותנו, ואהבתי גדלה בשנים שהיינו ביחד. הוא היה הגבר שלי, אהבתי, בעלי ואב לילדיי, ואני רציתי לעשותו המאושר שבארם. לא היה דבר עלי-ארמות שלא הייתי עושה בשבילו.

פינקתי אותו, נתתי לו חום, אהבה, בית חם, תבשילים וילדים מקסימים. חייתי כמעט ארבע שנים של אושר. עיניי היו מסנוורות, וראיתי רק את הטוב הנענעל שבו. הייתי שיכורה מאהבה ואושר, וידעתי שהתברכתי במשהו מיוחד, שלוקח לאנשים שנים רבות למצוא, ולפעמים אינם מוצאים אותו כלל.

בכל ערב, לפני שהלכתי לישון, הייתי מודה לאל הטוב על האושר שהעניק לי בחיי, ומבקשת מהאל שלא יקח ממני את אושרי. בבקרים הייתי קמה בחיל, ואת הימים הייתי מבלה במחיצת ילדיי ובעלי בבית החם. לחיי היו שמקות מאושר, וקולי היה נישא בשירים מלאי-שימתה.

אהבתי להמתין לבעלי כשהיה חוזר מהעבודה בבית-החולים, לבוש בגדרים הכחולים, מדי-מנתח, ועליהם כיתמי רם. אהבתי לחלוץ את נעליו, שהכיסוי הכחול של חדר-הניתוחים היה עליה. אהבתי להכין לו את הקפה התורכי שאהב, ולעסות את רגליו שכאבו מעמדה ממושכת בחדר-הניתוחים, אהבתי לנשק ארוכות את ידיו הנפוחות מ-„לחתוך“, ללשק את שיער ראשו ולהתכרבל בורעותיו. היינו כמו זוג יונים.

לא עבר יום שלא היינו אומרים זה לזה כמה שאנחנו אוהבים זה את זה, לפחות תריסר פעמים.

לא עבר חג מבלי שקיבלתי פרחים ומתנות יפות-ערך. הילדים הביאו לנו אושר, והושע הכי חביבה עלינו היתה בערב, בחוורו מהעבודה, כאשר כולנו — הילדים, אני ובעלי — היינו מתכרבלים במיטה הגדולה שבחדר-השינה. הייתי גאה במישפחתי. שמרתי

אליהם כליכך. איך אוכל להסביר להם את מה שקורה?

אני עוברת גיהינום ויסורים איומים. טעמתי פעם מה זה ג'רעון, והיום אני טועמת את הגיהינום. הסבל והכאב שאני עוברת לא יתוארו במילים. הבכיי כל היום והלילה אני בוכה, ויש לי כאב-ראש וכאבים סביב העיניים מבכי שאינו מפסיק.

לצערי, אינני שונאת אותו. למרות כל הכאב, ההשפלה, והיגון שהוא גרם לי, אני לא מסוגלת לשנוא אותו. אני יודעת שהוא חולה וזקוק לעזרה. ואני עדיין מוכנה לעמוד לצידו.

לא אשכח את הסיפור על הסוסה, שבנה-הסייח בנה-השנה נלקח ממנה. סגרו אותה במיכלאה וקשרו אותה, אבל היא סירבה לאכול, לישון, ורקעה ברגליה כשהיא קוראת לבנה. את הסייח סגרו במיכלאה שונה, וגם הוא לא ישן, לא אכל, ובכה לאמנו. ואז ניגש אלי מאלף-הסוסים וסיפר לי שלוקח להם, לאמא-סוסה ולבן-סוסון, כשבועיים עד שהם שוכחים זה את זה. האם ילדי ישכחו אותי? אני נרעדת מהמחשבה. אני מתפללת לאלוהים ומקווה לסוף טוב! **אורלי היידה**

ברו איתו, אך הוא סירב לדבר איתם. נותרתי לבד.

כמעט ואין לי עדים שיעידו עבורי, מכיוון שכולם מפחדים. כספי אול, מכיוון שהכל הלך לעורכי-דין, מבלשים וכו'. מצבי גופני ירוד, בגלל הלחץ והמתה שבהם אני נמצאת. נותרה לי רק התיקווה שהאמת תציל אותי.

כימים אני נמצאת בנתי-מישפט, ואת הערבים והלילות אני עוברת בסיוטים. רק המחשבה על הילדים מחזקת אותי ונותנת לי כוח להמשיך הלאה ולהילחם בו כמעט שיש לי.

עורך-הדין שלי הציע לי לתבוע את בעלי על חצי מהרכוש שיש לו, אבל אני מסרבת. אינני מעוניינת בכסף, אני רק רוצה ביילדים שלי. אני נזכרת בקולותיהם הכוכים ובורעותיהם המר שטות לעברי, וזה כואב לי. לא איכפת לי שהוא פוגע בי כליכך, אבל למה שהילדים יסבלו?

כרגע אין להם לא אבא ולא אמא. בעלי נמצא בנסיעות ברחבי העולם, ועובר רוב הזמן בבית-החולים בתור מנתח, ולי לא נותנים לראות אותם. נפשי יוצאת אליהם, אני מתגעגעת